

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19CoCsp/42/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119292892
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:6119292892.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudcov JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Radoslava Svitanu, PhD. v spore žalobcu A. L., narodeného dňa XX.XX.XXXX, bytom Q., Z. XXX, zastúpeného P. Z. S., so sídlom Z. I., Ul. E. XXX, U.: XX XXX XXX, proti žalovanému M. I. Y., so sídlom A., I., C. D.J. X/C, konajúcej prostredníctvom M. Z., W., so sídlom I., A. XX, U.: XX XXX XXX, zastúpenému O.-J. W., so sídlom I., S. K. T. XX, U.: XX XXX XXX, o zaplatenie 2 447,- eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 2. júla 2020, č. k. 13Csp/91/2019-215 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., III. p o t v r d z u j e .

Žalobca má proti žalovanému n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie svojím rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi z titulu náhrady škody sumu vo výške 2 447,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), žalobu v časti úrokov z omeškania zamietol (výrok II.), žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %, a to z titulu zaplateného súdneho poplatku, trov právneho zastúpenia a trov znaleckého dokazovania, a to do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady konania, ktoré po právoplatnosti tohto rozhodnutia vydá súdny úradník (výrok III.).

2. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že medzi žalobcom ako poisteným a žalovaným ako poisťovateľom existoval zmluvný vzťah založený na základe poisťovnej zmluvy o povinnom zmluvnom poistení č. XXXXXXXXXXXX k vozidlu P. E. C.: Z. XXX I. so začiatkom poistenia 21.04.2015 na dobu neurčitú. V konaní bolo preukázané, že medzi žalobcom a poškodeným (v tomto konaní svedkom W. G.) došlo k škodovej udalosti dňa 08.07.2018.

3. Na základe vykonaného dokazovania (výsluchom žalobcu, vodiča poškodeného vozidla, znalca U.. O., oboznámením listinných dôkazov predložených žalobcom a žalovaným) dospel súd prvej inštancie k záveru, že škodovú udalosť zapríčinil žalobca, priklonil sa k znaleckému posudku a výpovedi U.. O. a k výpovedi žalobcu ako i svedka W. G.. Žalobca ako aj poškodený od začiatku t. j. aj v správe o nehode, aj v dotazníku a aj na pojednávaní zhodne uviedli, že žalobca nedal prednosť v jazde poškodenému, a preto poškodený do žalobcu narazil tak, ako obidvaja popísali na pojednávaní. Je síce pravda, že v dotazníku k oznámeniu škodovej udalosti poškodený W. G. uviedol, že k nárazu štvorkolky do vozidla žalobcu došlo pravou prednou časťou štvorkolky, no na pojednávaní uviedol, že sa pomýlil a štvorkolka narazila do žalobcovho auta ľavou prednou časťou. Svedok W. G. na pojednávaní uviedol, že v dotazníku vyplnil preto pravú stranu, lebo keď sa ho likvidátor škodovej udalosti z poisťovne na túto otázku pýtal, tak si štvorkolku predstavil pred sebou, a preto hovoril o pravej strane. Žalobca na

pojednávani uviedol, že vodič štvorkolky podľa neho do neho narazil ľavým predným kolesom a potom sa prevrátil na pravú stranu, pokiaľ v správe o nehode toto označil chybne, stalo sa to preto, že bol z nehody psychicky rozrušený t. j. správne to označil až v dotazníku. Súd prvej inštancie sa k výpovedi žalobcu ako aj svedka priklonil a uznal ich za pravdivé aj vzhľadom na to, že tieto výpovede v podstate plne korešpondovali so závermi odborného vyjadrenia U.. X. ako aj U.. O.. Obidvaja znalci vo svojich písomných stanoviskách uviedli, že škody na vozidle P. nasvedčujú tomu, že štvorkolka kontaktovala vozidlo žalobcu ľavým bokom t. j. presne tak, ako uviedli žalobca aj poškodený na pojednávaní. Súd prvej inštancie uveril výpovedi žalobcu, že si mohol po nehode pomýliť stranu, na ktorú sa prevrátila štvorkolka, pretože pri vyplňaní dotazníku ešte žalobca nevedel, že mu žalovaný poistné nevyplatí, t. j. nemal racionálny dôvod na jeho zavádzanie, pričom dotazník vyplňal až 2-3 mesiace po nehode, t. j. už nebol z nehody psychicky rozrušený. Súd prvej inštancie zároveň podotkol, že relevantnejší posudok, a teda ten, ku ktorému sa priklonil pri svojom rozhodovaní, bol posudok U.. O. z dôvodu, že U.. O. posudzoval nehodový dej s ohľadom na výpoveď žalobcu ako aj žalovaného, pričom U.. X. sa zamerával vo svojom závere predovšetkým na zohľadnenie výpovede poškodeného W. G.. Ďalším dôvodom, pre ktorý sa zdal pre rozhodnutie súdu relevantnejší posudok U.. O. bolo to, že U.. O. vypracoval posudok s tým, že zodpovedal otázku, kedy je priebeh škodovej udalosti technicky prijateľný a kedy nie. Ďalším dôvodom bolo aj to, že posudok U.. O. vychádza okrem iného aj z reálneho posúdenia stavu vozovky, keďže na mieste nehodového deja pri posudzovaní položených otázok reálne bol a aj z obliadky identického vozidla a štvorkolky. Súd prvej inštancie nesúhlasil s názorom žalovaného, že by si mal pri svojom rozhodovaní postačiť s tým, ako dotazník vyplnili účastníci nehodovej udalosti, nakoľko považoval za dôležité skúmať, či žalovaný zohľadnil obidve výpovede účastníkov nehody pri vyhodnocovaní poistnej udalosti, či je prijateľný nehodový dej tak ako uvádzajú účastníci nehody po ich výpovedi na pojednávaní a či škoda zodpovedá tomuto nehodovému dej. Iba po zodpovedaní týchto otázok súd vie reálne určiť, či k škode došlo nehodovou udalosťou, kto je za ňu zodpovedný a či existuje príčinná súvislosť medzi škodou a nehodovou udalosťou. Po zohľadnení všetkých uvedených skutočností dospel súd prvej inštancie k záveru, že nehodový dej sa stal tak, ako opísali jeho obidvaja účastníci. To, že svedok W. G. vyplnil iný údaj (podľa názoru súdu v omyle), nemôže bez všetkého ukončiť šetrenie žalovaného s tým, že žalobca nemá nárok na náhradu škody, ktorú spôsobil. To, že žalobca nehodu nespôsobil žalovaný, žiadnym spôsobom nepreukázal. V podstate preukázal iba to, že vo výpovedi poškodeného sú nezrovnalosti v súvislosti s poškodením vozidla žalobcu, ktoré nezrovnalosti sa výpoveďou žalobcu ako i svedka odstránili. Žalovaný ďalej namietal to, že znalec U.. O. pracoval s inou rýchlosťou ako U.. X.. Súd prvej inštancie k tomuto uviedol, že znalec síce spochybnil výpoveď poškodeného W. G. ohľadom rýchlosti akou išiel na štvorkolke, avšak žiadnym spôsobom nespochybnil výpoveď žalobcu a to, že túto nehodu spôsobil práve on. Práve naopak, na pojednávaní uviedol, že k nehodovému dej. mohlo dôjsť technicky len tak, ako uviedol žalobca. Zároveň uviedol, že čo sa týka rýchlosti uvádzanej vodičom štvorkolky, tak tej by neprikladal takú vážnosť, keďže zo znaleckej praxe vyplýva, že vodiči naozaj nemajú reálnu predstavu a častokrát sú rozdiely pri uvádzaní rýchlosti. Súd prvej inštancie podotkol, že aj keby poškodený W. G. išiel inou rýchlosťou ako uviedol, to ešte neznamená, že žalobca neporušil povinnosť dať prednosť v jazde a tým zapríčinil nehodový dej. To, že žalobca porušil túto povinnosť, bolo od začiatku prezentované obidvoma účastníkmi nehodového deja a zároveň táto skutočnosť nebola vyvrátená žalovanou v celom konaní. Práve naopak, verzia žalobcu bola potvrdená U.. O. ako technicky prijateľná a v podstate v súvislosti s poškodením vozidla P. aj U.. X.. Znalec U.. O. vo výpovedi na pojednávaní uviedol, že z jeho pohľadu vodič štvorkolky reagoval včas a keďže žalobca mu nedal prednosť, v tomto prípade to bola náhla prekážka. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie dospel k záveru, že nehodový dej prebiehal tak, ako uviedli žalobca a poškodený, a teda, že za škodovú udalosť je zodpovedný žalobca, a to tým, že nedal poškodenému prednosť v jazde. Ďalej skúmal príčinnú súvislosť medzi porušením povinnosti žalobcu a vzniknutou škodou, plne sa stotožnil s posudkom U.. O. a s jeho záverom, t. j. že je technicky prijateľné predpokladať, že dotyčné poškodenie nevzniklo priamo nárazom štvorkolky do vozidla P., ale až následne, kedy došlo k prevráteniu štvorkolky t. j. v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti žalobcu. Žalobca v celom rozsahu preukázal, že za vznik škodovej udalosti zodpovedá on ako poistený a že táto udalosť je v príčinnej súvislosti s prevádzkou poisteného motorového vozidla u žalovaného. Výšku škody súd prvej inštancie posudzoval a ustálil podľa faktúry, ktorú predložil žalobca vo svojej žalobe, a to na sumu 2 447,- eur. Žalovaný sa k výške škody nevyjadril počas celého konania a ani ju nerozporoval. Z týchto dôvodov žaloba o zaplatenie náhrady škody vo výške 2 447,- eur vyhovel, žalobu zamietol v časti úrokov z omeškania, keďže žalovaný si splnil svoju zákonnú povinnosť podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. a likvidáciu škodovej udalosti ukončil v lehote 3 mesiacov od jej nahlásenia, a teda úroky z omeškania žalobcovi neprináležia. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 420 ods. 1, § 427

ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 1, ods. 2, § 11 ods. 6, ods. 8 zákona č. 381/2001, o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

4. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný a domáhal sa, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná mu náhradu trov konania. Uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP a namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že žalobca si pred podaním žaloby uplatnil rovnaký nárok u neho mimosúdne, ktorý mu bol zamietnutý z dôvodu, že podľa nahlásených údajov od priamych účastníkov tejto škodovej udalosti sa táto nemohla stať tak, ako tvrdia jej účastníci. Poukázal na správu o nehode zo škodovej udalosti žalobcu, kde je znázornený nehodový dej, ktorý je úplne rozdielny, ako žalobca a poškodený uviedli likvidátorovi žalovaného do dotazníkov, ktoré vyplňali pre žalovaného ohľadne vzniku a priebehu tejto škodovej udalosti. V správe o nehode je miesto prevrátania štvorkolky zakreslené na ľavej strane bočnej cesty, pričom už v dotazníkoch obaja uvádzali ako miesto dopadu poškodenej štvorkolky pravú stranu bočnej cesty, čo vyplýva z tam urobených nákresov. Žalobca túto nezrovnalosť vysvetľoval tým, že pri vypisovaní dotazníka bol rozrušený, s ktorým tvrdením sa súd stotožnil a nezaoberal sa ďalej jeho námietkami, že táto skutočnosť nasvedčuje tomu, že k škodovej udalosti s poškodením štvorkolky mohlo dôjsť aj úplne iným spôsobom, ako tvrdí žalobca. Žalobca i svedok G. správu o nehode podpísali. Súd uveril výpovedi žalobcu, že pri vypisovaní dotazníka, ku ktorému došlo 2 - 3 mesiace po nehode, už žalobca psychicky rozrušený nebol. Vytýkal súdu prvej inštancie, že po vykonaní dokazovania si z neho povyberal len tie časti, ktoré boli v prospech žalobcu, pričom všetky sporné časti, ktoré v konaní vyšli najavo do svojho rozhodnutia nezahrnul a neuviedol, prečo jeho námietky, že škodová udalosť sa nemusela stať tak, ako bolo prezentované žalobcom a svedkom G. na pojednávaní, nepovažoval za správne a neprihliadol na ne. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie priznal žalobcovi žalovaný nárok na úplne inom skutkovom základe, než bol žalobcom a druhým účastníkom tejto škodovej udalosti uvádzaný pre žalovaného. Zastával názor, že pokiaľ si žalobca uplatnil svoj nárok u žalovaného na náhradu škody, mal súd prvej inštancie vychádzať výlučne z podkladov, ktoré boli vyhotovené po tejto škodovej udalosti, resp. krátko po jej vzniku a ktoré boli za účelom prešetrenia škodovej udalosti predložené žalovanému. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil na úplne inom skutkovom základe, než bol účastníkmi škodovej udalosti tvrdené po vzniku tejto udalosti žalovanému, a preto rozhodnutie súdu nie je možné považovať za vecne správne. Opätovne poukazoval na dotazník vyplnený žalobcom dňa 12.09.2018 a dotazník pána G. zo dňa 11.09.2018 a údaje v nich uvedené a vytýkal súdu prvej inštancie, že sa priklonil k výpovediam žalobcu a svedka G., ktoré boli uskutočnené takmer rok a pol po vzniku škodovej udalosti na pojednávaní a nie k údajom, ktoré uviedli v dotazníkoch. Súd prvej inštancie sa tak nedostatočne vysporiadal so všetkými predloženými dokumentami, ktoré boli do konania založené. Poukázal na skutočnosť, že pán G. pri vyplňaní dotazníka v bode 27 uviedol, že sa prevrátil na pravú stranu, čo následne i zakreslil na obrázku a na pojednávaní uviedol, že túto skutočnosť posudzoval z pohľadu, ako keby stál pred štvorkolkou, ktorému tvrdeniu súd uveril, pričom to považoval za účelovú výpoveď, ktorú prispôboval tak, aby vznik nehody bol technicky prijateľný. Poukázal na znalecké posudky dvoch znalcov, ktorí uviedli, že poškodenia na vozidle P. E. nasvedčujú tomu, že štvorkolka kontaktovala vozidlo žalobcu ľavým bokom, pričom len uvádzali, ako by bolo možné, aby k nehode došlo, pričom v konaní o žalobe žalobcu o náhradu škody nemalo ísť o vytváranie skutkového stavu podľa toho, ako sa škodová udalosť stať mohla, ale súd sa mal zaoberať tým, či k škodovej udalosti došlo tak, ako to pôvodne uvádzali účastníci udalosti žalovanému. Súd prvej inštancie uviedol, že za relevantnejší považuje znalecký posudok znalca U.. O., ktorý ho spracoval podľa výpovedí žalobcu a svedka G. v konaní na pojednávaní, ktorý vytvoril technicky prijateľnú analýzu vzniku škodovej udalosti, pričom vychádzal zo značne pozmenených údajov než tvrdili účastníci škodovej udalosti žalovanému v rámci prešetrovania tejto škody. Zdôraznil, že ako poisťovateľ vychádzal z údajov, ktoré mu žalobca a účastník dopravnej nehody, pán G., predložili pre likvidáciu škodovej udalosti a posudzoval nárok na náhradu škody z povinného zmluvného poistenia poisteného vozidla výlučne len z podkladov a údajov, ktoré jej boli poskytnuté samotnými účastníkmi. Opätovne zdôraznil, že obaja znalci vo svojich vyjadreniach uviedli, že je technicky neprijateľné, aby ku škodovej udalosti došlo tak, ako uvádzali účastníci v podkladoch pre žalovaného v rámci likvidácie tejto škodovej udalosti. Napriek tomu súd prvej inštancie nárok žalobcu uplatnený žalobou považoval za dôvodný na pozmenenom skutkovom základe, ktorý vytvoril pre toto súdne konanie znalec U.. O.. Uvedený znalec však uviedol, že ak by zohľadnil rýchlosť štvorkolky tak, ako to uviedol pán G. v dotazníku alebo na pojednávaní, tak by k škodovej udalosti vôbec nemohlo dôjsť a štvorkolka by mala dostatok času na to, aby mohla zareagovať

na vozidlo žalobcu. Znalec si prispôsobil rýchlosť štvorkolky tak, že musela ísť vyššou rýchlosťou minimálne 52 km/h, teda inou rýchlosťou, ako uvádzal svedok G., a prispôobil i miesto nehody tak, že štvorkolka vošla do jarku na ceste, čím došlo k zníženiu štvorkolky, z čoho vznikol oter na vozidle žalobcu, pričom pripustil, že je technicky prijateľná aj tá možnosť, že ak by štvorkolka išla rýchlosťou vyššou ako dovolenou, mohla to byť práve štvorkolka, ktorá zapríčinila vznik tejto dopravnej nehody. Napriek týmto vyjadreniam znalca U.. O. súd prvej inštancie za výlučného vinníka škodovej udalosti považoval žalobcu, pričom neuviedol, z akého dôvodu považoval vznik škodovej udalosti za preukázaný a prečo nezohľadnil nehodový dej podľa údajov uvedených účastníkmi žalovanému v rámci likvidácie škodovej udalosti a vychádzal z pozmeneného skutkového stavu vzniku škodovej udalosti, ktorú mohol spôsobiť i vodič štvorkolky tým, že škodovú udalosť spôsobil tento vodič svojou neoprávnenou technikou jazdy. Z týchto dôvodov považuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. za nesprávny, keď súd dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam, ktoré následne viedli k nesprávnemu právnemu posúdeniu sporu. Vytýkal súdu prvej inštancie i nesprávne rozhodnutie o trovách konania, keď žalobcovi priznal náhradu konania v rozsahu 100 % napriek tomu, že v časti úrokov z omeškania žalobu zamietol, pričom v tejto časti bol žalobca neúspešný a súd mal kapitalizovať žalobcom uplatnené úroky z omeškania ku dňu vydania napadnutého rozhodnutia a tieto zohľadni ako procesný neúspech žalobcu, ktorý je potrebné vypočítať pri určovaní čistého úspechu žalobcu.

5. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že v konaní bol vykonaný výsluch žalobcu a pána W. G., vodiča poškodeného vozidla. Rozhodne poprel, že by ich výpovede boli účelové, naopak, tieto boli bezprostredné a obe vypočúvané osoby vypovedali adekvátne a práve z týchto výpovedí mal súd možnosť zistiť, ako došlo ku vzniku škodovej udalosti, ktoré účastníci dôkladne opísali a nemožno preto dospieť k záveru, že súd nemohol mať za preukázané, ako došlo k škodovej udalosti. Zdôraznil, že žalovaný bez relevantného vysvetlenia zamietol nárok žalobcu na poistné plnenie, pričom nekonkretizoval a nešpecifikoval ani nevysvetlil dôvody, ktoré ho k takémuto konaniu viedli, a to ani na výzvu žalobcu a až počas súdneho konania začal produkovať dôkaz - odborné vyjadrenie U.. X., ktorým sa snažil preukázať svoje tvrdenia. Pokiaľ žalovaný poukazuje na správu o nehode v porovnaní s dotazníkmi, žalobca toto dostatočne vysvetlil a argumentáciu žalovaného v tomto smere nemožno hodnotiť inak ako špekulatívnu, pričom nesprávny náčrt, ktorého nesprávnosť si účastníci dopravnej nehody nevšimli, nie je ničím zvláštnym a môže sa to stať, lebo túto skutočnosť nepostrehli, pričom žalovaný tejto skutočnosti pripisuje neprimeranú váhu a táto okolnosť nie je dôvodom pre neposkytnutie peňažného poistného plnenia. Tvrdenie žalovaného, že škodová udalosť sa vôbec nemusela stať tak, ako bolo prezentované žalobcom a svedkom G., ostalo iba v rovine hypotetickej a nie reálnej, keď z vykonaného dokazovania vzišlo najavo, ako ku škodovej udalosti došlo. Mal za to, že žalovaný zneužil okolnosť, v ktorej sa účastník, pán G., pomýlil, a to konkrétne v určení strany vozidla, ktorou došlo ku vzájomnému skontaktovaniu vozidiel, objektívne však možno konštatovať, že k takejto nezrovnalosti v reálnom živote dôjsť môže najmä v prípade, ak ani jeden z účastníkov nemal skúsenosti s vypisovaním formulárov pre poisťovňu, keďže išlo o ich prvú poistnú udalosť, preto súd formou výsluchu zisťoval vznik škodovej udalosti, ktorá sa de facto ani inak preukázať nedá. Za nesprávny považoval názor žalovaného, že súd mal posudzovať vec podľa toho, ako ju nahlásili žalovanému účastníci škodovej udalosti, ktorý názor je formalistický. Nie je pravdou, že súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na inom skutkovom základe, než bol účastníkmi škodovej udalosti tvrdený po vzniku tejto udalosti, a preto jeho rozhodnutie nie je možné považovať za správne, nakoľko súd nemôže na základe všetkých vykonaných dôkazov posudzovať nárok iba na základe nejakých vybraných dôkazov samotným žalovaným, pretože tieto subjektívne považuje vo svoj prospech (dotazníky), nakoľko súd rozhoduje podľa toho, čo má v rámci konania za preukázané. Postup navrhovaný žalovaným pri rozhodovaní súdu je právne neudržateľný a neakceptovateľný. Skutočnosť, že sa účastník škodovej udalosti pri vyplňovaní dotazníka pomýlil v označení ľavá - pravá strana, na ktorej skutočnosti žalovaný založil svoju argumentáciu o technickej neprijateľnosti vzniku škodovej udalosti a neposkytol poistné plnenie, sa priechi racionálnemu uvažovaniu a logike veci. Tvrdenie, že výpoveď žalobcu a svedka, pána G., bolo účelové, považoval za tendenčné tvrdenie žalovaného. Rovnako tvrdenie žalovaného, že žalobca až na pojednávaní uviedol, ktorou časťou štvorkolky malo dôjsť k nárazu do jeho vozidla, nie je účelové, nakoľko je logické, že v rámci výsluchu žalobcu sa v širšom rozsahu vyjadří k okolnostiam vzniku škodovej udalosti, keďže verbálne podáva vysvetlenie a odpovedá na otázky súdu a strán sporu. Zo všetkých vykonaných dôkazov, t. j. z listín výsluchu žalobcov a svedka, pána G., znaleckého dokazovania, tieto dôkazy nenasvedčujú tomu, že by v danom prípade išlo o fabuláciu vzniku škodovej udalosti, čo sa snaží žalovaný vykonštruovať. Je nepochybné, že svedok G. na pojednávaní

celú vec ozrejmil (ľavá - pravá strana štvorkolky), čo neznamená, že súd rozhodoval na pozmenenom skutkovom základe. Spochybňovanie znaleckého posudku U.. O. ako aj jeho výsluchu považoval za účelové, keď znalec uviedol podstatné skutočnosti, ktoré v odvolaní citoval a ktoré žalovaný evidentne nepoňal. citoval. Mal za to, že tvrdenie žalovaného, že v súvislosti s trovami konania súd mal kapitalizovať žalobcom uplatnené úroky ku dňu vydania napadnutého rozhodnutia a tieto zohľadní ako procesný neúspech žalobcu, neobstojí, nakoľko ide o nepatrný neúspech žalobcu v spore.

6. Ďalšie písomné vyjadrenia k veci podané neboli.

7. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti - vo výroku I., III. ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

8. Rozsudok súdu prvej inštancie nebol stranami sporu spochybnený vo výroku II., ktorým bola žaloba v časti úrokov z omeškania zamietnutá, v tomto výroku rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť a odvolací súd sa ho nedotýkal.

9. Súd prvej inštancie žalobe, pokiaľ ide o istinu, v celom rozsahu vyhovel, keď dospel k záveru, že dňa 08.07.2018 v obci G. A. došlo k dopravnej nehode (ktorá nebola vyšetrovaná políciou) tak, že žalobca nedal prednosť v jazde štvorkolke vedenej W. G., čím zaviniel dopravnú nehodu, pri ktorej došlo ku škode na vozidlách účastníkov dopravnej nehody. Z výpovede žalobcu, svedka W. G., listinných dôkazov a znaleckého posudku U.. O. dospel k záveru, že štvorkolka vedená W. G. kontaktovala vozidlo žalobcu ľavým bokom tak, ako uviedli žalobca aj pán G. na pojednávaní s tým, že pokiaľ v dotazníku žalobcu, resp. pána G. boli uvedené opačné údaje (náraz pravou stranou štvorkolky), rovnako došlo k omylu i pri uvedení strany, na ktorú sa štvorkolka prevrátila. Tvrdenie žalovaného, že žalobca nehodu nespôsobil, žiadnym spôsobom nepreukázal s tým, že verzia žalobcu bola potvrdená znalcom U.. O. ako technicky prijateľná a v podstate v súvislosti s poškodením vozidla P. aj U.. X.. Mal za to, že je prijateľné predpokladať, že poškodenia štvorkolky nevznikli priamo jej nárazom do vozidla P., ale až následne, keď došlo k prevráteniu štvorkolky, t. j. v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti žalobcu dať prednosť v jazde štvorkolke. Žalobca preukázal, že za vznik škodovej udalosti zodpovedá ako poistený a že táto udalosť je v príčinnej súvislosti s prevádzkou poisteného motorového vozidla u žalovaného, spornou nebola ani výška škody.

10. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli žalovaným v odvolaní vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v danej veci vykonal dostatočné dokazovanie vrátane znaleckého dokazovania znalcom z odboru cestná doprava U.. A. O. a jeho výsluchom, oboznámením odborného vyjadrenia U.. O. X., oboznámením listinných dôkazov predložených žalobcom a žalovaným, vyhodnotil každý dôkaz jednotlivo, všetky vo vzájomnej súvislosti, odôvodnil, z akých dôvodov a ktoré tvrdenia strán sporu mal za preukázané a ktoré nie, uviedol svoje skutkové zistenia, ktoré z dokazovania vyplynuli a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám ust. § 220 CSP. Námietky žalovaného uvedené v podanom odvolaní sú totožné s námietkami uplatnenými pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne a vyčerpávajúco vysporiadal, preto nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli preukázané ani tvrdené také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil zistený skutkový stav súdom prvej inštancie, jeho právne posúdenie a v podrobnostiach na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v tomto rozsahu odkazuje (v zmysle § 387 ods. 2 CSP).

11. Odvolací súd zdôrazňuje, že rozhodnutie všeobecného súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu tvorí jedno konanie a vzhľadom ku skutočnosti, že žalovaný v podanom odvolaní žiadne nové námietky, s ktorými by sa súd prvej inštancie nebol vysporiadal, neuviedol, považoval za potrebné na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie uviesť len nasledovné :

12. Žalovaný uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f), písm. h) CSP.

13. Podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP možno uplatniť odvolací dôvod, ktorý spočíva v tom, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

14. Podstata odvolacieho dôvodu podľa citovaného zákonného ustanovenia spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom potom je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne, že neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplývajú z prednesov strán sporu. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, je potreba považovať taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu podľa ust. § 191 CSP. Podľa citovaného zákonného ustanovenia hodnotí súd dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany sporu. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývajú, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje citovaným zákonným ustanoveniam. Týmto odvolacím dôvodom možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

15. Žalovaný opodstatnenosť tohto odvolacieho dôvodu videl v tej skutočnosti, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy, keď vychádzal z výpovedí žalobcu a svedka G. na pojednávaní a znaleckého posudku U.. O. a jeho výsluchu na pojednávaní, pričom mal podľa jeho názoru vychádzať z listinných dôkazov - dotazníkov vyplnených účastníkmi dopravnej nehody pred začatím tohto súdneho konania pre účely likvidácie poisťnej udalosti, v ktorých boli uvedené iné údaje, ako uvádzali na pojednávaní v danej veci.

16. Súd prvej inštancie vyhodnotil všetky vykonané dôkazy - výpovede strán sporu, svedka G., listinné dôkazy, odborný posudok U.. X. ako i znalecký posudok U.. O., výsluch znalca ako i správy o nehode a dotazníky účastníkov dopravnej nehody predložené žalovanému k likvidácii poisťnej udalosti, pričom vyhodnotil každý dôkaz samostatne a všetky vo vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo a dôsledne prihliadol na všetko, čo vyšlo za konania najavo vrátane toho, čo uviedli strany sporu odstránil rozpory medzi jednotlivými dôkazmi a dospel ku skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie. Hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie bolo v súlade s ust. § 191 a nasl. CSP.

17. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že súd prvej inštancie mal pri svojom rozhodovaní vychádzať z tvrdení účastníkov dopravnej nehody (škodovej udalosti), ktoré uviedli pre likvidáciu škodovej udalosti žalovanému, odvolací súd sa s jeho názorom stotožniť nemôže a poukazuje na ust. § 185 a nasl. CSP, z ktorého vyplýva, ako prebieha dokazovanie, aké sú dôkazné prostriedky a ako sa hodnotia dôkazy v civilnom sporovom konaní. Je nesporné, že dôkazným prostriedkom je najmä výsluch strany, výsluch svedka, listina, odborné vyjadrenie, znalecké dokazovanie a obhliadka (§ 187 ods. 2 CSP). Súd vykonáva dôkazy na pojednávaní (§ 188 ods. 1 CSP) a následne hodnotí všetky vykonané dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak (§ 191 CSP).

18. Z uvedeného vyplýva, že ako dôkaz v civilnom sporovom konaní môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov. Pokiaľ súd prvej inštancie v danej veci vyhodnotil listiny predložené žalovaným v súvislosti s výpoveďami žalobcu, svedka (poškodeného), znalca na pojednávaní a odstránil rozpory medzi týmito dôkazmi, ktoré riadne vyhodnotil, nie je možné jeho hodnoteniu dôkazov nič vytknúť. Z týchto dôvodov tvrdenie žalovaného, že súd prvej inštancie mal pri hodnotení nároku žalobcu vychádzať výlučne z listinných dôkazov ním predložených a nie z výpovedí žalobcu, svedka G. a znalca U. O., nemôže obstať, nakoľko je nesúladne s citovanými zákonnými ustanoveniami.

19. K tvrdeniu žalovaného, že k dopravnej nehode mohlo dôjsť aj inak, ako uvádza žalobca a poškodený - svedok G., t.j. účastníci dopravnej nehody, ktoré tvrdenie mal pripustiť aj znalec (hypoteticky), odvolací súd udáva, že v civilnom sporovom konaní sa uplatňuje prejednávací zásada. Strana sporu má jednak

povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana sporu, ktorá tieto povinnosti nesplnila. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana sporu nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazné bremeno, ako procesný inštitút v civilnom sporovom konaní, spočíva v zodpovednosti strany sporu za to, že v konaní budú preukázané tie rozhodné skutočnosti, ku ktorým sa dôkazné bremeno viaže. Ak neboli preukázané tvrdenia strany sporu, táto dôkazné bremeno neuniesla, čoho následkom je rozhodnutie súdu vo veci samej v jej neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť vo veci samej aj v takých prípadoch, keď neboli preukázané určité skutočnosti, významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, či už z dôvodu nečinnosti strany sporu, ktorá nesplnila povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení alebo pretože takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec.

20. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktoré sa týkajú povinnosti tvrdenia a povinnosti označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou právnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena.

21. Právny vzťah v danej veci medzi stranami sporu vyplýva z ust. § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka a zákona č. 381/2001 Z. z. o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že predpokladom úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody v danej veci je preukázanie porušenia právnej povinnosti, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi konaním alebo opomenutím (porušenie povinnosti a následkom /vzniknutou škodou/). Žalobca v konaní preukázal, že škodovú udalosť zapríčinil tým, že nedal prednosť v jazde štvorkolke vedenej W. G., čím došlo ku škodovej udalosti, preukázal výšku škody, ktorá nebola sporná, a preukázal, že medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody existuje príčinná súvislosť. Žalobca tak preukázal vznik právneho vzťahu medzi stranami sporu tým, že preukázal porušenie právnej povinnosti, vznik škodovej udalosti, škodu ako i príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním a následkom, t. j. vzniknutou škodou. Uniesol dôkazné bremeno a preukázal existenciu jeho nároku proti žalovanému ako poisťovateľovi.

22. Žalovaný nie je subjektom civilného sporového konania, ktorého by sa dôkazné bremeno netýkalo, a preto pokiaľ chcel preukázať, že nárok žalobu na náhradu škodu nie je dôvodný a že k dopravnej nehode mohlo dôjsť aj iným spôsobom, ako tvrdil žalobca a svedok G., musel preukázať, že k takejto skutočnosti došlo. Žalovaný sa obmedzil na svoje tvrdenie, že k takejto udalosti mohlo dôjsť i iným spôsobom, pričom žiadne dôkazy preukazujúce jeho tvrdenie nepredložil ani neoznačil.

23. Odvolací súd zdôrazňuje, že v sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu a riadi sa zásadou formálnej pravdy. Súd má možnosť strany vyzvať na doplnenie skutkových tvrdení (§ 150 ods. 2 CSP), avšak činnosť súdu nemôže nahrádzať procesnú aktivitu strán a ich povinnosť tvrdiť a hodnoverne tvrdenie preukázať. Je prvoradým záujmom strany predkladať a navrhovať súdu také dôkazy a takým spôsobom, aby z nich bolo možné bez akýchkoľvek pochybností zistiť skutkový stav. Nie je úlohou súdu vyzývať strany sporu na predloženie alebo označenie takých dôkazov, aby jej zabezpečil úspech v spore. Ak neboli preukázané tvrdenia strany sporu, táto dôkazné bremeno neuniesla, čoho logickým následkom je rozhodnutie súdu v neprospech takejto strany, čo je i prípad danej veci..

24. Z týchto dôvodov odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP daný nebol.

25. Žalovaný uplatnil i odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP a tvrdil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

26. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje svoje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

27. Súd prvej inštancie v danej veci zistený skutkový stav posúdil podľa § 420 ods. 1, § 427 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 2, § 11 ods. 6, ods. 8 Zák. č. 381/2001 Z. z., s ktorým právnym posúdením sa odvolací súd stotožňuje a konštatuje, že žalovaný vo svojom odvolaní dôvody nesprávneho právneho veci, tvrdenie o použití nesprávneho právneho predpisu resp. o nesprávnom výklade právneho predpisu neuviedol. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP daný nebol.

28. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

29. Žalovaný v podanom odvolaní spochybnil i rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania, poukázal na skutočnosť, že žalobca bol v časti úrokov z omeškania neúspešný, a preto mal súd prvej inštancie kapitalizovať žalobcom uplatnené úroky z omeškania ku dňu vydania napadnutého rozhodnutia a tieto zohľadniť ako procesný neúspech žalobcu, ktorý je potrebné vypočítať pri určení čistého úspechu žalobcu.

30. Súd prvej inštancie v danej veci žalobe o zaplatenie 2 447,- eur v celom rozsahu vyhovel, žalobu zamietol v časti úrokov z omeškania vo výške 5 % zo žalovanej sumy uplatňovanej žalobcom od 01.03.2019 do zaplatenia s poukazom na ust. § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z.. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

31. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

32. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

33. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

34. Kritérium na priznanie nároku na náhradu trov konania je v zmysle § 255 CSP miera úspechu. Miera úspechu vo všeobecnosti závisí od vzťahu meritórneho rozhodnutia k žalobnému petitu, ktorý bol naposledy urobený vo veci samej. Zmyslom právnej úpravy podľa CSP nebola snaha zákonodarcu sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania koncepčne odchyliť od pravidla pôvodne vyjadreného v § 142 ods. 3 OSP účinného do 30.06.2016, ktoré predstavovalo výnimku zo zásady pre rozhodovanie o náhrade trov konania pri čiastočnom úspechu vo veci. Aplikácia tejto výnimky (plná náhrada trov konania) neprichádza do úvahy vždy, ale iba v prípade, ak bol neúspech len v nepatrnej časti alebo ak sa neúspech prejavil iba vo výške plnenia za predpokladu, že účastník konania na začiatku sporu túto výšku plnenia presne nepoznal a ani presne poznať nemohol.

35. Odvolací súd súhlasí s rozhodnutím súdu prvej inštancie v danej veci, ktorý aplikoval zásadu úspechu s tým, že žalobca uplatnil nárok na zaplatenie sumy 2 447,- eur, ktorému nároku bolo v celom rozsahu vyhovené, a preto mu priznal celú náhradu trov konania (v rozsahu 100 %). Pokiaľ došlo k zamietnutiu žaloby v časti úrokov z omeškania vo výške 5 % zo žalovanej sumy od 01.03.2019 do zaplatenia, ktoré predstavujú len nevyčíslené príslušenstvo žalobcom uplatnenej pohľadávky, neúspech žalobcu by predstavoval do 14.05.2019 (deň podanie žaloby na Okresný súd Banská Bystrica) sumu 25,14 eur. Ide o tak nepatrný neúspech vo veci (1,01 %), že nebol žiaden racionálny dôvod pre to, aby žalobcovi nebola priznaná náhrada trov konania celom rozsahu (100%). Odvolací súd nepovažuje za správne zohľadniť pri rozhodovaní o výške trov konania v súvislosti so zamietnutou časťou úrokov z omeškania až deň 02.07.2020, t. j. do rozhodnutia súdu prvej inštancie o zamietnutí tohto nároku z dôvodu, že dĺžka konania závisela od procesného postoja strán sporu, v danej veci predovšetkým žalovaného, ktorý nárok žalobcu spochybňoval, muselo dôjsť k nariadeniu znaleckého dokazovania i výsluchu znalca, čím bola limitovaná dĺžka sporového konania a rozhodnutie súdu prvej inštancie oddialené, ktorá skutočnosť nemôže byť na škodu žalobcu, ktorý bol vo veci samej, pokiaľ ide o istinu, v celom rozsahu úspešný.

36. Z týchto dôvodov odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie i vo výroku o trovách konania ako vecne správne potvrdil, a to i za použitia čl. 4 ods. 2 Základných princípov CSP, keď prihliadol na zmysel a účel procesného poriadku, na jeho ducha (ratio legis), princípy, na ktorých spočíva Civilný

sporový poriadok tak, aby výsledkom tohto konania bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov účastníkov tohto konania.

37. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, priznal náhradu trov konania v celom rozsahu.

38. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).